

אָמַר רַבִּי יִצְחָק מֵהוּ נִגַּע לָבֵן אֲדָמָדָם. נִגַּע מִמָּשׁ
 הוּא, אִי תִזְדַּעַ אֶתְחִזִּי, וְסוּמָקָא לָא אֶתְעַבְרַ.
 מִשְׁמַע דְּכִתְיִב לָבֵן אֲדָמָדָם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי,
 דְּתִזְדַּעַ לָא אֶתְחִזִּי אֶלָּא בְּסוּמָקָא, פְּגוּנָא תִזְדַּעַ
 וְסוּמָקָא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אִף עַל גַּב דְּתִזְדַּעַ
 אֶתְחִזִּי, אִי סוּמָקָא לָא אֶזִּיל, נִגַּע הוּא. דְּכִתְיִב, (ישעיה
 א) אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשָּׁלֹג יִלְפִינוּ. וְכֵד
 אֶתְתְּזוּר, כִּלְאֵי רַחֲמֵי אֶשְׁתַּכְחוּ, וְדִינֵין לָא
 אֶשְׁתַּכְחוּ. (ס"א דְּהָא אֶתְעַקְרוּ).

תָּאֲנִי רַבִּי אַבְא, כְּתִיב נִגַּע הוּא, וְכִתְיִב נִגַּע הִיא.
 חַד דְּכֵר וְחַד נִזְקָבָא. אֶלָּא כֵד נִזְקָבָא,
 אֶסְתְּאֲבַת בְּגִין חוּבֵי תַתְּאֵי, כְּתִיב נִגַּע הוּא. וְכֵד
 דְּכֵר לָא אֶתְדַּכֵּי בְּגִין חוּבֵי תַתְּאֵי, כְּתִיב נִגַּע הוּא.
 וְאֶשְׁתַּמּוּדְעָן מַלְיִן אֵלִין לְגַבֵּי כַּהֲנָא, דִּינֵין דְּאָתוּ

לשון הקודש

(תהלים לד) פָּנֵי ה' בַּעֲשֵׂי רַע.

וְכַשְׁמִלְבִּין, כָּל הַרְחֵמִים נִמְצְאִים, וְדִינֵים
 לָא נִמְצְאִים. (שְׁחָרֵי נַעֲקָרוּ).

לְמַד רַבִּי אַבְא, כְּתוּב נִגַּע הוּא, וְכִתְיִב
 נִגַּע הִיא. אַחַד זָכָר וְאַחַד נִקְבָּה. אֶלָּא
 כַּשְׁהַנְקֵבָה נִטְמָאת מִשׁוּם חֲטָאֵי
 הַתְּחִתּוֹנִים, כְּתוּב נִגַּע הוּא. וְכַשְׁהַזָּכָר
 לָא נִטְהָר מִשׁוּם חֲטָאֵי הַתְּחִתּוֹנִים, כְּתוּב
 נִגַּע הוּא.

וְהַדְּבָרִים הַלְלוּ נוֹדְעִים לְכַהֵן, הַדִּינֵים

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מֵהוּ נִגַּע לָבֵן אֲדָמָדָם?
 נִגַּע מִמָּשׁ הוּא, אִם נִרְאָה לָבֵן, וְהָאֲדָם
 לָא עֵבֵר. מִשְׁמַע שְׂכֵתוּב לָבֵן אֲדָמָדָם.
 אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שְׁהִלְבֵן לָא נִרְאָה אֶלָּא
 עִם אָדָם, כְּמוֹ הַלְבֵן וְהָאֲדָם. רַבִּי יִצְחָק
 אָמַר, אִף עַל גַּב שְׁהִלְבֵן נִרְאָה, אִם
 הָאֲדָם לָא הוּלְךְ – נִגַּע הוּא, שְׂכֵתוּב (ישעיה
 א) אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשָּׁלֹג יִלְפִינוּ.

מֵהָאֵי, וְדִינֵין דְּאָתוּ מֵהָאֵי. וְאֶשְׁתְּמוּדְעֵן קַרְבְּנֵי
 דְּבַעֲיִין לְקַרְבָּא, דְּכְתִיב זָכַר תָּמִים. וּכְתִיב נִקְבָּה
 תְּמִימָה יְבִיאָנָה, דְּהָא אֶשְׁתְּמוּדְעֵן מְלִי, מֵאֵן אָתוּ
 דִּינֵין, וּמֵאֵן אֵינֹון חוּבֵי. דְּאֶתְאַתְדֵן בְּהָאֵי אִוּ בְּהָאֵי.
 וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים נא) וּבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשַׁפְּרָה.
 לְאַפְקָא שְׂאֵר קַרְבְּנֵין דְּלֹא כְּתִיב רוּחַ נְשַׁפְּרָה,
 דְּאֵינֹון שְׂלֵמָא לְעֵלְמָא, וְחֻדְוָה דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין.

וְאִם יִרְאָנָה הַכֹּהֵן. (ויקרא יג) תָּאֲנִי רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב (דף
 מ"ט ע"ב) (תהלים סה) שִׁמְעַתְּ תִּפְלָה עֲרִידָךְ וְגו'. שִׁמְעַתְּ
 תִּפְלָה, דָּא קִדְשָׁא בְּרִידָךְ הוּא. רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר,
 שׁוֹמְעַתְּ תִּפְלָה, שׁוֹמְעַתְּ תִּפְלוֹת מִיְבִיעֵי לֵיהּ, מֵהוּ
 שׁוֹמְעַתְּ תִּפְלָה. אֶלְא תִּפְלָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
 דְּאִיהִי תִּפְלָה, דְּכְתִיב, (תהלים קט) וְאֲנִי תִּפְלָה (ס"א) (תהלים
 ט) וְאֲנִי תִּפְלָתִי) וְדוֹד בְּגִין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קֹאמֵר לָהּ. וּמָה

לשון הקודש

העליונים והתחתונים.
 וְאִם יִרְאָנָה הַכֹּהֵן. שְׁנֵה רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב
 (תהלים סה) שִׁמְעַתְּ תִּפְלָה עֲרִידָךְ וְגו'. שִׁמְעַתְּ
 תִּפְלָה - זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. רַבִּי
 חֲזַקְיָה אָמַר, שִׁמְעַתְּ תִּפְלָה! שׁוֹמְעַתְּ תִּפְלוֹת
 הִיא עֲרִידָךְ לְהִיוֹת! מָה זֶה שִׁמְעַתְּ תִּפְלָה?
 אֶלְא תִּפְלָה זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא
 תִּפְלָה, שְׁכְּתוּב (שם קט) וְאֲנִי תִּפְלָה. (תהלים
 ט) וְאֲנִי תִּפְלָתִי) וְדוֹד אָמַר אוֹתָהּ בְּשִׁבְלֵי

שְׁבָאִים מְזַה וְהַדִּינִים שְׁבָאִים מְזַה.
 וְגוֹדְעִים הַקְּרַבְנוֹת שְׁצָרִיד לְהַקְרִיב,
 שְׁכְּתוּב זָכַר תָּמִים, וּכְתוּב נִקְבָּה תְּמִימָה
 יְבִיאָנָה. שְׁתַּרֵּי הַדְּבָרִים גּוֹדְעִים מֵאִיפָה
 בְּאִוּ הַדִּינִים וּמֵאִיפָה אוֹתָם הַחֲשָׂאִים,
 שְׁאֵחֻזִּים בְּזָה אוּ בְּזָה. וְעַל בֵּין כְּתוּב,
 (תהלים נא) וּבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשַׁפְּרָה.
 לְהוֹצִיא שְׂאֵר הַקְּרַבְנוֹת שְׂלֵא כְּתוּב רוּחַ
 נְשַׁפְּרָה, שְׁהֵם שְׁלוֹם לְעוֹלָם וְשִׁמְחַת

דֹּאמֵר וְאֲנִי תִפְלָה, כִּלְאֵי חַד, וְעַל דָּא שׁוֹמֵעַ תִּפְלָה,
וְדָא תִפְלָה שְׁל יַד, דְּכִתִּיב, (שמות יג) עַל יַדְכֶּה בְּה"א.

עֲדִיךְ כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ. בְּשַׁעֲתָא דְגוּפָא שְׂרִיא
בְּצַעְרָא, בְּמַרְעִין בְּמִכְתָּשִׁין. כְּמָה דְאֵת
אָמַר וּבָשָׂר כִּי יִהְיֶה בְּעוֹרוֹ. אֵת הִנְנֵעַ בְּעוֹר הַבָּשָׂר.
הַבָּשָׂר הַחַי. וּבְגִין כִּךְ לָא כְּתִיב, כָּל רוּחַ יָבֹאוּ,
אֵלָא כָּל בָּשָׂר יָבֹאוּ. מַחוּ עֲדִיךְ. אֵלָא כְּמָה
דְּאֵתְמַר, וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן, דָּא הוּא קִדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא. הָדָא הוּא דְכִתִּיב, וְאִם יִרְאֶנָּה הַכֹּהֵן. תָּא חַי,
בְּאֵתֵר חַד אֲחֵרֵן הַכֹּהֵן, וּבְאֵתְרָא אֲחֵרָא הַכֹּהֵן סִתְּם,
וְדָא קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָא כְּתִיב נִגַּע צָרַעַת כִּי תִהְיֶה
בְּאָדָם וְהוּבָא אֵל הַכֹּהֵן, אִי הָכִי דָא קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא. אָמַר לִיה אִין. בְּגִין דְּבִיּה תִלְיָא כָּל

לשון הקודש

מה זה עדיך? אלא כמו שנאמר והובא אל הכהן, זה הוא הקדוש ברוך הוא. והו שפתיב ואם יראנה הכהן. בא ראה, במקום אחד אחרון הכהן, ובמקום אחר הכהן סתם, וזה הקדוש ברוך הוא.

אמר רבי יצחק, והרי פתוב נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן, אם כן, זה הקדוש ברוך הוא? אמר לו, כן,

בנסת ישראל. ומה שאמר ואני תפלה, הכל אחד, ועל זה שמע תפלה, וזו תפלה של יד, שפתיב (שמות יג) על ידכה, בה"א. עדיך כל בשר יבאו - בשעה שהגוף שרוי בצער, במחלות ומכות, כמו שנאמר ובשר כי יהיה בעורו. את הנגע בעור הבשר. הבשר החי. ומשום כך לא כתוב כל רוח יבאו, אלא כל בשר יבאו.

דְּכִיּוֹתָא וְכָל קְדָשָׁה. אָמַר לִיָּהּ, אִי הָכִי, אִמַּאי
 וְהוּבָא, וְהוֹעֵלָה מִיַּבְעֵי לִיָּהּ. אָמַר לִיָּהּ, בְּמָה דְאַתָּ
 אָמַר (שמות כז) וְהוּבָא אֶת בְּדִיו בַּטַּפְעוֹת, דְּעֵייל דָּא
 בְּגוּ דָּא. אוֹף הָכָא וְהוּבָא, דִּיבְנִסוּן לִיָּהּ לְבַתְּנָא,
 לְדַבָּאָה לִיָּהּ (כד אהדר ביה) וַיַּעֲלוֹן מִלָּה קַמִּיָּה.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, הָכִי תַנִּינָן, נִגַּע צָרַעַת. נִגַּע הוּא
 דִּינָא תַקִּיפָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא. צָרַעַת: סְגִירוּ.
 בְּמָה דְאַתָּ אָמַר, סְגִירוּ דְנַהוּרָא עֲלָאָה. סְגִירוּ
 דְטִיבוּ עֲלָאָה, דְלֹא נָחִית לְעֵלְמָא. כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם,
 בְּאָדָם סֵתָם. וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן. דָּא כֹּהֵן דְלִתְתָא,
 דְהוּא אֲתִתְקֵן לְמִפְתַּח הַהוּא סְגִירוּ, וְלֹאֲדִלְקָא
 בּוֹצִינְיָא דִישְׁתַּכְּחוּ עַל יְדוּי בְּרַכָּן לְעֵילָא וְלִתְתָא.
 וַיִּתְעַבֵּר וַיִּסְתַּלַּק הַהוּא נִגַּע, וַיִּשְׂרֵי נַהִירוּ דְרַחֲמֵי
 עַל כֹּלָא, וּבְגִין כֹּךְ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן.

לשון הקודש

צָרַעַת - הַסְּגָרָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר הַסְּגָר
 הָאֹזֶר הָעֲלִיּוֹן. הַסְּגָר שֶׁל הַטּוֹב הָעֲלִיּוֹן
 שֶׁלֹּא יוֹרֵד לְעוֹלָם. כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם -
 בְּאָדָם סֵתָם. וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן - זֶה הַכֹּהֵן
 שֶׁלְמִטָּה, וְהוּא מִתְקַן לְפִתַּח אוֹתוֹ הַסְּגָר
 וְלִהְדַּלִּיק מְאוֹרוֹת, שִׁימְצֵאוּ עַל יְדוּ
 בְּרַכּוֹת לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, וַיִּעֲבֵר וַיִּסְתַּלַּק
 אוֹתוֹ הַנִּגַּע, וַיִּשְׂרֵה אוֹר שֶׁל רַחֲמִים עַל
 הַכֹּל, וּמִשּׁוּם כֹּךְ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן.

מִשּׁוּם שֶׁבּוֹ תְלוּיָהּ כָּל טְהוּרָה וְכָל קְדָשָׁה.
 אָמַר לוֹ, אִם כֹּךְ, לְמָה וְהוּבָא? וְהוֹעֵלָה
 הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת! אָמַר לוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
 (שם כז) וְהוּבָא אֶת בְּדִיו בַּטַּפְעוֹת, שִׁמְכֻנִים
 זֶה לְתוֹךְ זֶה. אִף כֹּאן וְהוּבָא, שִׁיבְנִסוּ
 לְכַתֵּן לְטַהֵר אוֹתוֹ (פֶּשֶׁח־זֶרֶח ב) וַיְכַנִּסוּ דְכָר
 לְפָנָיו.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כֹּךְ שְׁנִינּוּ, נִגַּע צָרַעַת:
 נִגַּע - הוּא הַדִּין הַקָּשָׁה הַשְּׂרוּי בְּעוֹלָם.

אָמַר רַבִּי אַבְא, חֲמִינְא לְאִינְהוּ בְּנֵי עֲלֻמָּא, דְּלֹא
 מוּשְׁגָתָן, וְלֹא יַדְעִין בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיחֹן, כְּתִיב
 בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל, (ויקרא כ) אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן
 הָעַמִּים לְהִיזוֹת לִי. וְכְתִיב, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם
 וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי יי'. אִי אֵינֹן
 מִתְרַחֲקוּ, אֲן הוּא קְדוֹשָׁה דְלֵהוּן, הָא רַעוּתָא דְלֵהוּן
 אֲתֵרַחֲקַת מֵינְהּ. וְקָרָא אַכְרִיז וְאָמַר, (תהלים לב) אֵל
 תְּהִיזוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין הָבִין, בְּמָה אֲתִפְרָשֵׁן בְּנֵי
 נְשָׂא מְסוּם וּפְרָד, בְּקְדוֹשָׁה דְגַרְמִייהוּ, לְאֲשֵׁת־כַּחַת
 שְׁלִימִין וְרִשְׁימִין מִכְּלָא.

וְעַל דָּא זְוונָא דְבְּנֵי נְשָׂא הוּא בְּזִמְנִין יַדְעִין,
 לְכּוּונָא רַעוּתָא לְאֲתֵדְבַקָּא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא. וְהָא אֲתֵעְרוּ, בְּפַלְגוֹת לִילִיא קְדוֹשָׁא
 בְּרִיךְ הוּא עָאֵל בְּגַנְתָּא דְעֵדוֹן, לְאֲשֵׁת־עֲשָׂא עִם
 צְדִיקָיָא, וּפְנִסַת יִשְׂרָאֵל מְשַׁבַּחַת לִיהּ לְקוּדְשָׁא

לשון הקודש

וְאָמַר, (תהלים לב) אֵל תְּהִיזוּ כְּסוּם כְּפָרֵד אֵין
 הָבִין. בְּמָה נְפָרְדִים בְּנֵי אָדָם מְסוּם
 וּפְרָד? בְּקְדוֹשַׁת עַצְמָם, שִׁימְעָאוּ שְׁלָמִים
 וְרִשְׁוּמִים מִהַבֵּל.

וְעַל בְּן זְוונָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם הוּא בְּזִמְנִים
 יְדוּעִים, לְכוּן הַרְצוֹן לְהִדְבֵק בְּקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא. וְהָרִי הַעִירוּ, בְּחֻצוֹת הַלִּילָה
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגוֹן עֵדוֹן

אָמַר רַבִּי אַבְא, רְאִיתִי אוֹתָם בְּנֵי
 הָעוֹלָם שֶׁלֹּא מוּשְׁגִיחִים וְלֹא יוֹדְעִים
 בְּכַבּוּד רַבּוֹנָם. כְּתוּב בְּיִשְׂרָאֵל, (ויקרא כ)
 אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיזוֹת
 לִי. וְכְתוּב (שם) וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִיִּיתֶם
 קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי הוּא. אִם הֵם
 מִתְרַחֲקִים, אֵיפֹה הַקְדוֹשָׁה שְׁלָחָם? הָרִי
 רַעוֹנָם הַתְרַחַק מִמֶּנּוּ, וְהַכְּתוּב מְכַרְזוֹ

ברוך הוא, והיא שעָתָא דרְעוּתָא לְאַתְדַבְקָא בְּהוּ.

וְחִבְרִיָּא דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא, מִשְׁתַּתְּפִי בְּהַ

בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, לְשַׁבְחָא לְמַלְכָּא

קְדִישָׁא, וְאַתְעַסְקֵן בְּאוּרִייתָא, שְׂאֵר בְּנֵי נָשָׂא כְּדִין

עֵידֵן רְעוּתָא לְאַתְקַדְּשָׁא בְּקַדוּשָׁה דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

הוּא, וּלְכוּנָא רְעוּתָא לְאַתְדַבְקָא בֵּיהּ. וְאַיְנוּן

חִבְרִיָּא דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִייתָא זְוּנָא דְלִהוּן בְּשַׁעְתָּא

דְּזְוּנָא אַחְרָא אֲשַׁתְּכַח, וְהֵאֵי מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת לְכוּנָא

רְעוּתָא לְאַתְדַבְקָא בֵּיהּ בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

וּבְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, דְּהוּא עֵידֵן רְעוּתָא דְמִתְבָּרְכֵן

כֻּלָּא עֲלָאי וְתַתָּאי.

אֵי בְּנֵי נָשָׂא אֲתַרְחֵקוּ מִנִּיהּ, וְעַבְדֵּן כְּבַעֲרִי, אָן

הוּא קְדֻשָׁה דְלִהוּן, לְאַשְׁתַּכְּחָא קְדִישִׁין. אָן

אֵינוּן נַפְשָׁאן קְדִישִׁין דְּמִשְׁכֵּן מֵעִילָא. וְשַׁלְמָה

לשון הקודש

לְדַבֵּק בּוּ. וְאוֹתָם הַחֲבָרִים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים
בַּתּוֹרָה, הַזְּוּנָא שְׁלֵהֶם בְּשַׁעֲהַ שְׁנַמְצָא זְוּנָא
אַחַר, וְזֶה מִשְׁבַּת לְשַׁבַּת, לְכוּן הַרְצוּן
לְדַבֵּק בְּקַדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא וּבְכַנְסַת
יִשְׂרָאֵל, שְׁהִיא עַת רְצוּן שֶׁהַכֹּל
מִתְבָּרְכִים, הַעֲלִיזוּנִים וְהַתְּהַלּוּנִים.

אִם בְּנֵי אָדָם הַתְּרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ וְעוֹשִׂים
כְּבַהֲמוֹת, אֵיפֹה הַקְּדוּשָׁה שְׁלֵהֶם שִׁימְצָאוּ

לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ עִם הַצְּדִיקִים, וּבְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל
מִשְׁבַּחַת אֵת הַקְּדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא
עַת רְצוּן לְדַבֵּק בָּהֶם.

וְחִבְרִיָּים שְׁמִשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה,
מִשְׁתַּתְּפִים עִם כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל לְשַׁבַּח אֵת
הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, וּמִתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה לְשַׂאֵר
בְּנֵי הָאָדָם, אִז עַת רְצוּן לְהַתְקַדְּשׁ
בְּקַדְשַׁת הַקְּדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא וּלְכוּן רְצוּן

מִלְפָּא צוּזַח וְאָמַר, (משלי יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב. גַּם בְּלֹא דַעַת, מָאן הוּא דַעַת. דָּא קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. נֶפֶשׁ לֹא טוֹב, דָּא הוּא נֶפֶשׁ, דְּאֵינוּן מְשָׁכִין בְּעוֹבְדֵיהוּ, לֹא טוֹב, דְּהָא מְסֻטְרָא אַחֲרָא אֶתְמַשְׁבָּאן עֲלֵיהוּ נֶפֶשְׁתָּא דְלֹא אִיהוּ טוֹב, בְּגִין דְּלֹא מְכוּוְנֵי לְבִיחֵי לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

מָאן דְּאֶתְלֵהִיט בְּיַצֵּר הָרַע, בְּלֹא רְעוּתָא וְכוּוְנָה דְּלִבָּא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. מְסֻטְרָא דְיַצֵּר הָרַע אֶתְמַשְׁבָּא עֲלֵיהּ נֶפֶשָׁא, דְּלֹא אִיהוּ טוֹב, הָדָא הוּא דְכֹתִיב גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב וְאֵין בְּרַגְלִים חוּטָא. מָאן דְּאִיהוּ אֵין בְּרַגְלִים וְדָחֵי שַׁעֲתָא בְּלֹא רְעוּתָא קִדְיִשָׁא, חוּטָא. חוּטָא וְדָחֵי, בְּכֹלָא.

לשון הקודש

מְכוּוְנֵי לְבָבָא לְפָס לְקוּדְשׁ בְּרִיךְ הוּא. מִי שְׂמַתְלֵהִיט בְּיַצֵּר הָרַע בְּלֵי רַעוּן וְכוּוְנָה הַלֵּב לְקוּדְשׁ בְּרִיךְ הוּא, מְהַצֵּד שֶׁל יַצֵּר הָרַע נִמְשָׁכֵת עֲלָיו נֶפֶשׁ שְׂאִינָה טוֹב. זֶהוּ שְׂפָתוֹב גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב וְאֵין בְּרַגְלִים חוּטָא. מִי שְׂהוּא אֵין בְּרַגְלִים וְדוּחָה אֶת הַשָּׁעָה בְּלֵי רַעוּן קוּדְשׁ – חוּטָא, חוּטָא וְדָחֵי בְּכֹל.

קוּדְשִׁים? אֵיפֹה הַנֶּפֶשׁוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׂמוּשָׁכִים מְלַמְעָלָה? וּשְׁלֹמָה הַמֶּלֶךְ צוּזַח וְאָמַר, (משלי יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נֶפֶשׁ לֹא טוֹב. גַּם בְּלֹא דַעַת, מִי הוּא הַדַּעַת? זֶה הַקְּדוּשׁ בְּרִיךְ הוּא. נֶפֶשׁ לֹא טוֹב – זֶהוּ הַנֶּפֶשׁ שֶׁהֵם מוּשָׁכִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם. לֹא טוֹב, שֶׁהָרִי מְהַצֵּד הָאֲחֵר נִמְשָׁכֵת עֲלֵיהֶם נֶפֶשׁ שְׂאִינָה טוֹב, מְשׁוּם שְׁלֹא

ועל דא שריין מכתשין בישין בכני נשא, ואסהידו
 באנפיהו בחציפותא דלהון, לאתנאה דהא
 קדשא בריך הוא מאים בהו, ולא דעתיה בהון,
 עד דאינון זכאן (דף נ' ע"א) ומכשראן עובדייהו
 כמלקדמין, ומתברכן (ס"א ומתברכאן). ועל דא
 אשתמודען מכתשין לגבי פתנא, אינון דאתין
 מסטרא דמסאבא, ואינון דאתין מסטרא אחרא.

כגוונא דא כתיב, פי תבאו אל ארץ כנען וגו',
 ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם.
 וכי אגר טב הוא, דישתבח באינון דזכאן למיעל
 בארעא. אלא הא אוקמוה לאשכחא מטמונין
 דאטמרן בביתיהו, ולא התנאה לון לישראל.

אבל תא חזי, זכאין אינון ישראל, דאינון
 מתדבקן ביה פקודשא בריך הוא, וקודשא

לשון הקודש

כמו זה פתוב, פי תבאו אל ארץ כנען
 וגו', ונתתי נגע צרעת בבית ארץ
 אחוזתכם. וכי שקר טוב הוא שימצא
 באותם שזוכים להכנס לארץ? אלא הנה
 פרשנה, למצא מטמונים שהטמינו
 בביתם, ולהנות בהם את ישראל.
 אבל בא ראה, אשריהם ישראל שהם
 מתדבקין לקדוש ברוך הוא, והקדוש

ועל זה שורות מכות רעות בכני אדם,
 ומעידים בפניהם על הצפתם, להראות
 שהנה הקדוש ברוך הוא מואס בהם ואין
 דעתו בהם, עד שהם זוכים ומכשירים
 את מעשיהם במקדם ומתברכים (ומשהרסם).
 ועל זה נודעות המכות לפהו, אותן
 שבאות מצד הטמאה ואותן שבאות
 מהצד האחר.

בְּרִידָה הוּא רָחִים לְהוּ, דְּכִתִּיב, (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם
אָמַר יי'. וּמִגּוֹ רְחִימוֹתָא דִּילִיה, אָעִיל לְהוּ לְאַרְעָא
קַדִּישָׁא, לְאַשְׁרָאָה שְׂכִינְתִּיה בִּינֵיהוּ, וּלְמַהוּ
דִּיזְרִיה עִמָּהוֹן, וְיִשְׂרָאֵל דִּישְׁתַּכְּחוֹן קַדִּישִׁין עַל כָּל
בְּנֵי עֲלָמָא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (שמות לה) וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבָן
וְגו'. בְּשַׁעְתָּא דְּהוּ עֵבֶדִין עֵבִידְתָּא, הוּוּ אֲמַרִי,
דָּא לְמַקְדִּישָׁא. דָּא לְמִשְׁכָּנָא. דָּא לְפָרוּכְתָּא. וְכֵן
כָּל אֵינֹון אֹמְנִין בְּגִין דִּישְׁרִי קַדְשָׁה עַל יְדֵיהוּ,
וְאַתְקַדֵּשׁ הֵהוּא עֵבִידְתָּא. וְכֵן סָלִיק לְאַתְרִיה,ּ
בְּקַדוּשָׁה סָלִיק.

כְּגִוּוֹנָא דָּא מָאן דְּעֵבִיד עֵבִידְתָּא לְעִבּוּדָה זָרָה,
אוּ לְסִטְרָא אַחְרָא, דְּלֹא קַדִּישָׁא. כִּיּוֹן
דְּאַדְכֵּר לִיה עַל הֵהוּא עֵבִידְתָּא, הָא רוּחַ מְסֻאָבָא

לשון הקודש

מַעֲשָׂה, הָיוּ אוֹמְרִים: זֶה לְמַקְדֵּשׁ, זֶה
לְמִשְׁכָּן, וְזֶה לְפָרוּכָת. וְכֵן כָּל אוֹתָם
הָאֲמִנִים, כְּדִי שְׁתַּשְׂרֶה קַדְשָׁה עַל יְדֵיהֶם,
וּמִתְקַדְּשֵׁת אוֹתָהּ עִבּוּדָה. וּכְשֶׁעוֹלָה
לְמַקוֹמוֹ, עוֹלָה בְּקַדְשָׁה.

כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁעוֹשֶׂה עִבּוּדָה לְעִבּוּדָה
זָרָה אוּ לְצַד הָאֲחֵר שְׂאִינוּ קְדוּשָׁה, כִּיּוֹן
שְׂמֻזְכֵּיר אוֹתוֹ עַל אוֹתוֹ הַמַּעֲשָׂה, הָרִי

בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתָם, שְׂכֵתוֹב (מלאכי א)
אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה'. וּמִתּוֹךְ אֶהְבֵּתוֹ
הַכִּנִּים אוֹתָם לְאַרְצֵן הַקְּדוּשָׁה, לְהַשְׁרוֹת
שְׂכִינְתוֹ בִּינֵיהֶם, וְשִׂיחֵיה דִּירוּ עִמָּהֶם,
וְיִשְׂרָאֵל שִׂימְצְאוּ קְדוּשִׁים עַל כָּל בְּנֵי
הָעוֹלָם.

כֵּן רְאֵה, כְּתוּב (שמות לה) וְכָל הַנָּשִׁים אֲשֶׁר
נָשָׂא לְבָן וְגו'. בְּשַׁעְתָּה שְׁהִיוּ עוֹשִׂים

שָׂרִיא עֲלוּי, וְכֹד סָלִיק עֲבִידָתָא, בְּמִסְאָבָא סָלִיק.
 בְּנִעְנִיב פְּלַחֵי לְעִבּוּדָה זָרָה אִינְהוּ, וּמִתְדַבְּקֵן בְּלַחוּ
 כְּחֵדָא בְּרוּחַ מְסֻאָבָא בְּעִבּוּדָה זָרָה, וְהוּוּ בְּנִיין בְּנִין
 לְפְרִצוּפִייהוּ (ס"א לְטַנּוּפִייהוּ) וְלִגְעוּלִייהוּ לְסִטְר מְסֻאָבָא
 לְעִבּוּדָה זָרָה, וְכֹד שָׂרִיאן לְמַבְנֵי, הוּוּ אִמְרֵי מְלָת,
 וְכִיּוֹן דְּאִתְדַכֵּר בְּפּוּמִייהוּ, סָלִיק עָלֵיהּ רוּחַ מְסֻאָבָא.
 כֹּד אִסְתְּלִיק עֲבִידָתָא, בְּרוּחַ מְסֻאָבָא אִסְתְּלִיק.

כִּיּוֹן דְּעָאֵלוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְעָא, בְּעָא קְדָשָׁא בְּרִיד
 הוּא לְדַכָּא לֹון, וְלְקְדָשָׁא לֹון אֲרַעָא,
 וְלֵאֲפַנָּא אֲתֵר לְשְׁכִינְתָּא דְלֵא תְשֵׁרֵי שְׁכִינְתָּא גּוּ
 מְסֻאָבָא. וְעַל דָּא בְּהַהוּא נִנְע צַרְעַת, הוּוּ סְתָרִין
 בְּנִינִין דְּאֵעִין וְאַבְנִין דְּאִתְעִבִּידוּ בְּמִסְאָבוּ.

תָּא חַיִּי, אִי עוּבְדָא דָּא הָוָה לְאַשְׁכְּחָא מְטַמוּנִין
 בְּלַחְדוּדֵי, יְהִדְרוּן אֲבָנִין לְבַתָּר כְּמָה דְּאֵינוּן

לשון הקודש

עולה ברוח סמאה.
 כִּיּוֹן שְׁנַבְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לְאַרְזֵן, רָצָה
 הַקְּדוּשׁ בְּרוּחַ הוּא לְמַהֵר אוֹתָם וְלְקַדְּשׁ
 לָהֶם אֶת הָאָרְזֵן, וּלְפָנֹת מְקוֹם לְשְׁכִינָה,
 שְׁלֵא תִשְׁרַח הַשְּׁכִינָה בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה. וְעַל
 בֵּן בְּאוֹתוֹ נִנְע צַרְעַת הָיוּ סוֹתְרִים בְּנִינִים
 שֶׁל עֲצִים וְאַבְנִים שֶׁנִּעְשׂוּ בְּטַמְאָה.
 בַּא רְאָה, אִם הַמַּעֲשֵׂה הָזֶה הִיָּה לְמַעַא
 מְטַמוּנִים בְּלִבָּה, יַחְזִירוּ הָאֲבָנִים אַחַר כֹּךְ

רוח סמאה שורה עליו. וכשעולה
 המעשה, עולה בטמאה. הנענעיים הם
 עובדי עבודה זרה, ומדבקים פלם יחד
 ברוח סמאה בעבודה זרה, והיו בונים
 בנן לפרצופיהם (לטנופיהם) ולגעוליהם
 לצד הטמא לעבודה זרה.
 וכשמתחילים לבנות, היו אומרים
 דבור. וכיון שנוזר בפיהם, עולה עליו
 רוח של סמאה. כשעולה המעשה, הוא

לְאַתְרֵייהוּ, וְעִפְרָא לְאַתְרֵיהּ. אֲבָל קָרָא כְּתִיב,
וַחֲלָצוּ אֶת הָאֲבָנִים. וּכְתִיב וְעִפְרָא אַחֵר יָקָח. בְּגִין
דִּיתְעַבְר רֹחַ מִסְּאָבָא, וְיִתְפַּנֵּי וְיִתְקַדֵּשׁ הַשְּׂתָא
כְּמִלְקַדְמִין, וְיִשְׁתַּכַּחוּ יִשְׂרָאֵל בְּקְדוּשָׁה, וּבְדִיּוּרָא
קְדִישָׁא, לְמִשְׁרֵי בִינְיָהוּ שְׂכִינְתָא.

וְעַל דָּא מָאן דְּבָנֵי בְּגִין פִּד שְׂאֲרֵי לְמִבְנֵי, בְּעֵי
לְאַדְכָּרָא בְּפֹמִיָּה, דְּהָא לְפִוְלְחָנָא דְּקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא הוּא בְּנֵי. בְּגִין דְּכְתִיב, (ירמיה כב) הוּי בֹנֵה
בֵּיתוֹ בְּלֹא צֶדֶק וְגו'. וּכְדִין סִיעֵתָא דְשְׂמִיָּא שְׂאֲרֵי
עָלְוּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין עָלֶיהָ קְדוּשְׂתָא,
וְקִאֲרֵי עָלֶיהָ שְׁלוֹם, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (איוב ה) וַיִּדְעַת
כִּי שְׁלוֹם אֶחְלָךְ וְגו'. מֵהוּ (איוב ה) וּפְקַדְתָּ נֹדֶךְ, הָא
אוּקְמוּתָהּ, אֲבָל וּפְקַדְתָּ, לְאַפְקָדָא מְלָחָה בְּפֹמָא כַּד
אִיהוּ בְּנֵי. וּכְדִין וְלֹא תַחֲטָא כְּתִיב. וְאִי לָאוּ הָא
זְמִין לְבֵיתֶיהָ סְטָרָא אַחְרָא.

לשון הקודש

לְעִבּוּדַת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא בֹנֵה,
מְשׁוּם שְׂכִינּוּב (ירמיה כב) הוּי בֹנֵה בֵּיתוֹ בְּלֹא
צֶדֶק וְגו'. וְאִזְ סִיעֵתָא דְשְׂמִיָּא שׁוֹרְהָ עָלְוּ,
וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְזִמֵּן עָלְוּ קְדֻשָּׁה
וְקוּרָא עָלְוּ שְׁלוֹם. זֶהוּ שְׂכִינּוּב (איוב ה)
וַיִּדְעַת כִּי שְׁלוֹם אֶחְלָךְ וְגו'. מֵה זֶה וּפְקַדְתָּ
נֹדֶךְ? הֲרֵי פְרִשׁוּהָ. אֲבָל וּפְקַדְתָּ, לְהַפְקִיד
דְּבוּר בְּפִיָּה בְּשִׁהוּא בֹנֵה. וְאִזְ כְּתוּב וְלֹא

בְּמֹת שְׂהֵם לְמִקּוּמָם, וְהַעֲפֵר לְמִקּוּמוֹ.
אֲבָל הַפְּסוּק בֹּתֵב, וַחֲלָצוּ אֶת הָאֲבָנִים.
וּכְתוּב וְעִפְרָא אַחֵר יָקָח. כְּדִי שְׂתַעֲבֵר רֹחַ
הַשְּׂמָאָה, וְיִתְפַּנֵּה וְיִתְקַדֵּשׁ כְּעַת כְּמִקְדָּם,
וְיִמְצְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּקְדֻשָּׁה וּבְדִיּוּר קְדוּשׁ,
לְהַשְׁרוֹת בִּינְיָהֶם שְׂכִינְהָ.

וְעַל כֵּן מִי שְׂבֹנֵה בְּגִין, בְּשִׂמְתַּחֲלִיל
לְבִנְיָתָא צְרִיךְ לְהַזְכִּיר בְּפִיו, שְׂהֵרֵי

כָּל שָׁכֵן מֵאֵן דְּבָנֵי וִרְעוּתִיהָ בְּגוּזָא אֲחֵרָא, בְּגִין
 דְּמִיחָד בֵּיתָא לְסִטְרָא אֲחֵרָא, לְאַסְתְּאַבָּא בֵּיהּ.
 הָא וּדְאֵי שְׂרִיא בֵּיהּ רוּחַ מְסֵאבָּא, וְלֹא נָפִיק הֵהוּא
 בַּר נָשׁ מֵעֲלָמָא, עַד דְּאֲתַעְנַשׁ בְּהֵהוּא בֵּיתָא, וּמֵאֵן
 דְּדִיר בֵּיהּ, יָכִיל לְאַתְזַקָּא, דְּהָא הֵהוּא דִּירָה רוּחַ
 מְסֵאבָּא שְׂרִיא בֵּיהּ, וְאִזְיק מֵאֵן דְּאַשְׁתַּכַּח בֵּיהּ.

וְאֵי תִימָא בְּמַה יְדִיעַ. בְּגוּן דְּאַתְזַק בְּהֵהוּא בֵּיתָא,
 הֵהוּא דְּבָנֵי לָהּ, אִו אַנְשֵׁי בֵּיתִיהּ, אִו בְּגוּזֵי
 דְּגוּפָא, אִו בְּגוּזֵי מְמוּנָא, הוּא וּתְרִין אֲחֵרִין
 אֲבִתְרִיהּ. הָא וּדְאֵי יַעֲרוֹק בַּר נָשׁ לְטוּרָא, וְלֹא יְדוּר
 בֵּיהּ. יְדוּר בְּטִיחְלָא דְּעַפְרָא, וְלֹא יְדוּר בֵּיהּ.

וּבְגִין כֹּד, קָדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָס עֲלֵיהּוּ דִּישְׂרָאֵל,
 דְּאֵינוּן לָא יְדַעִין מְלָה בְּכָל אֵינוּן בְּתִי. וְהוּא
 אָמַר, אֲתוּן לָא יְדַעִין, אֲנָא יְדַעְנָא, וְאַרְשִׁימְנָא לֹון

לשון הקודש

וְאִם תִּחַטָּא, וְאִם לֹא, הָרִי מְזַמֵּן לְבֵיתוֹ אֵת
 הַצֵּד הָאֲחֵר.
 כָּל שָׁכֵן מִי שְׂבוּנָה, וִרְצוּנוֹ בְּעוּרָה
 אֲחֵרָה, מְשׁוּם שְׂמִיחָד הַבֵּית לְצַד הָאֲחֵר
 לְהַטְמֵא בוֹ, הָרִי וּדְאֵי שׁוּרָה בוֹ רוּחַ שֶׁל
 טְמֵאָה, וְלֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ אֶדְם מִן הָעוֹלָם
 עַד שֶׁנַּעֲנַשׁ בַּבֵּית הַהוּא. וְכִי שְׂדָר בוֹ
 יָכוֹל לְהַזְקֵי, שְׂהָרִי בְּדִירָה הֵהוּא שׁוּרָה
 בְּהַ רוּחַ טְמֵאָה, וּמְזַיקָה מִי שְׂנַמְצָא בְּהּ.

וְאִם תִּחַטָּא, וְאִם לֹא, הָרִי מְזַמֵּן לְבֵיתוֹ אֵת
 הַצֵּד הָאֲחֵר.
 כָּל שָׁכֵן מִי שְׂבוּנָה, וִרְצוּנוֹ בְּעוּרָה
 אֲחֵרָה, מְשׁוּם שְׂמִיחָד הַבֵּית לְצַד הָאֲחֵר
 לְהַטְמֵא בוֹ, הָרִי וּדְאֵי שׁוּרָה בוֹ רוּחַ שֶׁל
 טְמֵאָה, וְלֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ אֶדְם מִן הָעוֹלָם
 עַד שֶׁנַּעֲנַשׁ בַּבֵּית הַהוּא. וְכִי שְׂדָר בוֹ
 יָכוֹל לְהַזְקֵי, שְׂהָרִי בְּדִירָה הֵהוּא שׁוּרָה
 בְּהַ רוּחַ טְמֵאָה, וּמְזַיקָה מִי שְׂנַמְצָא בְּהּ.

וְאִם תִּחַטָּא, וְאִם לֹא, הָרִי מְזַמֵּן לְבֵיתוֹ אֵת
 הַצֵּד הָאֲחֵר.
 כָּל שָׁכֵן מִי שְׂבוּנָה, וִרְצוּנוֹ בְּעוּרָה
 אֲחֵרָה, מְשׁוּם שְׂמִיחָד הַבֵּית לְצַד הָאֲחֵר
 לְהַטְמֵא בוֹ, הָרִי וּדְאֵי שׁוּרָה בוֹ רוּחַ שֶׁל
 טְמֵאָה, וְלֹא יוֹצֵא אוֹתוֹ אֶדְם מִן הָעוֹלָם
 עַד שֶׁנַּעֲנַשׁ בַּבֵּית הַהוּא. וְכִי שְׂדָר בוֹ
 יָכוֹל לְהַזְקֵי, שְׂהָרִי בְּדִירָה הֵהוּא שׁוּרָה
 בְּהַ רוּחַ טְמֵאָה, וּמְזַיקָה מִי שְׂנַמְצָא בְּהּ.

בְּנִגְעָה. נִגְעָה דְיִיר בְּבֵיתָא, הָא נִגְעָה אַחֲרָא תְּקִיפָא,
 דִּיפִיק לִיה, וַיַּעֲבֹר לִיה מִן עֲלָמָא. וְכִדִּין וְנָתַן אֶת
 הַבַּיִת אֶת אֲבָנָיו וְאֶת עֲצָיו. פִּינּוּן דְּאֲזִיל לִיה, מָאִי
 טַעֲמָא וְנָתַן אֶת הַבַּיִת. אֵלָא בְּכָל זְמַנָּא דִּהֵהוּא
 בְּנִינָן לְחַיֵּי קַיָּים, (דף נ' ע"ב) דִּילִיָּה הוּא, וַיְכִיל לְאַחֲדָרָא.

הַאִי בְּאַרְעָא קִדִּישָׁא, כָּל שְׁכֵן בְּאַרְעָא אַחֲרָא,
 דְּזַמְינָא רוּחַ מְסֻאָבָא יִתִּיר, וַיְכִיל בְּרַ נְשָׁ
 לְאַתְזָקָא. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וְכָל שְׁכֵן דְּאַקְרִי
 בְּקַלְפוֹי דְּחִבְרוּי אַחֲרֵינִי, לְאַשְׁתַּכְּחָא תַּמָּן, וְאַפִּילוּ
 טוֹרְפֵי דְקַסְפָּתָא לָא מַעֲבְרִין לִיה מִהֵהוּא בֵּיתָא,
 וְכַגֵּן כֶּךָ הַאִי קָרָא אַכְרִיז וְאָמַר, הוּי בּוֹנֵה
 בֵּיתוֹ בְּלֹא צַדִּיק. הוּי וְדַאי קְאָמְרִי כָּל יוֹמָא
 בְּהֵהוּא בֵּיתָא.

לשון הקודש

אחרת, שרוח הטמאה מצויה יותר,
 ויכול אדם להנזק. אמר רבי אלעזר, וכל
 שכן שנקרא בקלפות של חבריו
 האחרים להמצא שם, ואפלו דפיקות
 בפלים לא מעבירים אותו מן הבית.
 ומשום כך הפסוק הזה מכריז ואומר, הוי
 בנה ביתו בלא צדק. הוי ודאי שאומרים
 כל יום בבית ההוא.

יודעים - אני יודע, ורשמתי אותם בנגע.
 נגע דר בבית, הנה נגע אחר תקיף
 שיוציא אותו ויעביר אותו מן העולם. ואז
 - ונתן את הבית את אבניו ואת עציו.
 פינן שהולך לו, מה הטעם ונתן את
 הבית? אלא בכל זמן שאותו בנין יהיה
 קים - ש'לו הוא, ויכול לחזר.
 זה בארץ הקדושה, כל שכן בארץ

רַבִּי יוֹסִי עָאֵל חַד יוֹמָא בְּחַד בֵּיתָא, מָטָא
 בַּסְּפָתָא (ס"א אַפְרַח בְּטִיפְסָא), עָאֵל לְגוּ. שָׁמַע חַד
 קָלָא דְאָמַר, אֶתְבְּנֵשׁוּ עוֹלוֹ, הָא חַד פְּלוּגְתָּא
 דִּילָן. סִיפְתוּ וְנִנְזִיק לִיהָ עַד לָא יִנְפּוֹק, אָמְרוּ,
 לָא נִיכּוּל אֶלָּא אִי דִינְרִיָּה הָבָא. נִפְק רַבִּי יוֹסִי
 וְדַחִיל. אָמַר, וְדַאי מָאן דְּאֶעְבֵּר עַל מְלוֹי
 דְּחַבְרֵיָּא, אֶתְחַיֵּיב בְּנַפְשִׁיהָ.

אָמַר לִיהָ רַבִּי חֵיָּא, וְהָא גּוֹיִם וְשָׂאָר בְּנֵי נֶשְׂאָ
 דִּיִּירֵי בְּגֵינָה, וְאֶשְׁתְּלִימוּ. אָמַר לִיהָ, אֵינּוֹן
 מְסַטְרֵיהּוּ קָא אֶתְיִין, אַבְּל מָאן דְּדַחִיל חַטָּאָה,
 יְכִיל לְאַתְזָקָא. וְאַפִּילוּ אֵינּוֹן, אִי יַעֲבּוּ דִינְרִיָּהוֹן
 בִּיהָ, לָא יִפְקוֹן בְּשָׁלָם. אָמַר לִיהָ, וְהָא כְּתִיב (איוב
 כא) בְּתִיָּהֶם שָׁלוֹם מִפְּחַד. אָמַר לִיהָ פְּגוֹן דְּתַנְהָ
 מַאֲחֵרָא, וְאַתְבְּנֵי מַעֲדָק. וְקָרָא הָכִי הוּא, בְּתִיָּהֶם

לשון הקודש

אָמַר לוֹ רַבִּי חֵיָּא, וְהָרֵי הַגּוֹיִם וְשָׂאָר
 בְּנֵי אָדָם דְּרִים בְּתוֹכוֹ, וְנִשְׁלָמוּ. אָמַר לוֹ,
 הֵם מַעֲדָם הֵם בְּאִים, אַבְּל מִי שִׁירָא חַטָּא
 יְכּוּל לְהַנְזִיק. וְאַפִּילוּ הֵם, אִם יַעֲבּוּ אֶת
 דִּינְרָם בּוּ, לָא יַעֲזֹאוּ בְּשָׁלוֹם. אָמַר לוֹ,
 וְהָרֵי כְּתוּב (איוב כא) בְּתִיָּהֶם שָׁלוֹם מִפְּחַד.
 אָמַר לוֹ, פְּגוֹן שְׁהִיָּה מַאֲחֵר, וְנִבְנָה מַעֲדָק.
 וְהַפְסוּק כִּךָ הוּא, בְּתִיָּהֶם שָׁלוֹם מִפְּחַד –

רַבִּי יוֹסִי נִכְנַס יוֹם אֶחָד לְבֵית אַחָד,
 הִגִּיעַ לַסֵּף (טרח בטפוס) וְנִכְנַס פְּנִימָה. שָׁמַע
 קוֹל אֶחָד שֹׂאֹמֵר: הִתְבְּנֵסוּ וְהַכְּנֵסוּ, הִנֵּה
 אֶחָד מֵהִירֵיבִים שָׁלְגוּ. הִתְחַבְּרוּ וְנִזְיִק
 אוֹתוֹ לְפָנֵי שַׂיָּא. אָמְרוּ, לָא נִכּוּל אֶלָּא
 אִם דִּינְרוֹ פָּאן. יַעֲזֹא רַבִּי יוֹסִי וּפְחַד. אָמַר,
 וְדַאי מִי שְׁעוּבַר עַל דְּבְרֵי הַחַבְּרִים,
 מִתְחַיֵּיב בְּנַפְשׁוֹ.

שָׁלוֹם מִפְּחָד, בְּשִׁבְתֵיהֶם שָׁלוֹם מִפְּחָד שִׁבַט אֱלֹהֵי
לֹא שָׂרְיָא עֲלֵיהֶם.

וּבֹא אֲשֶׁר לֹו הַבַּיִת וְהַגִּיד וְגו'. (ויקרא יד) וְהַגִּיד,
וַיֹּאמֶר מִיבְעֵי לִיָּה, אִזּוּ וַיִּדְבֵר, מֵהוּ וְהַגִּיד.
אֵלֹא בְּכָל אֶתֶר מְלָח דְּחֻכְמָתָא הוּא, וְהָא אִוְקְמוּנָה.
כְּנַנְע נִרְאָה לִי בַּבַּיִת, כְּנַנְע, נַנְע מִיבְעֵי לִיָּה. נִרְאָה
לִי, יֵשׁ לִי מִיבְעֵי לִיָּה. דְּהָא כְּתִיב, וְנָתַתִּי נַנְע
צֶרַעַת בְּבַיִת אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם, דִּיתְחִזִּי לְכֻלָּא. אִמַּאי
כְּנַנְע נִרְאָה לִי.

אֵלֹא בְּשַׁעֲתָא דְהָא עֵייל, אֲחֵרָא אֲתַנְגְּלִיא.
וּמְקַטְרְנָא דָּא בְּדָא. וְעַל דָּא נִרְאָה לִי,
הָהוּא דְאֲתַכְפִּי אֲתַנְגְּלִיא, וְדֵאֲתַנְגְּלִיא אֲתַכְפִּי, וְלִבְתֵּר
מִתְחִזִּי לִיָּה בְּדִיוֹקְנָא דְהָהוּא נַנְע דְּבֵיתָא, וְאֲתַכְפִּיָּא
אֲחֵרָא. וְעַל דָּא וְהַגִּיד לַפְּחָן, דְּמְלָח דְּחֻכְמָתָא הִיא.

לשון הקודש

להיות, שְׁהָרִי כְּתוּב וְנָתַתִּי נַנְע צֶרַעַת
בְּבַיִת אֶרֶץ אֲחֻזְתְּכֶם, שִׁירְאָה לְכָל לָמָּה
כְּנַנְע נִרְאָה לִי.

אֵלֹא בְּשַׁעֲתָא שְׁוָה נִכְנָס, אַחַר מִתְנַגְּלָה,
וּמִתְנַגְּרִים זֶה בְּזֶה. וְעַל זֶה נִרְאָה לִי. אוֹתוֹ
שְׁהִתְכַפֶּסָה הַתְנַגְּלָה, וְשְׁהִתְנַגְּלָה הַתְכַפֶּסָה,
וְאַחַר כֵּךְ נִרְאָה לֹו בְּדַמּוֹת אוֹתוֹ הַנְנַע
שֶׁל הַבַּיִת, וְאַחַר מִתְכַפֶּסָה. וְעַל זֶה וְהַגִּיד

בְּשִׁבְתֵיהֶם שָׁלוֹם מִפְּחָד, שִׁבַט אֱלֹהֵי לֹא
שׁוּרָה עֲלֵיהֶם.

וּבֹא אֲשֶׁר לֹו הַבַּיִת וְהַגִּיד וְגו' (ויקרא יד).
וְהַגִּיד?! וַיֹּאמֶר הָיָה צָרִיךְ לְהִיזוֹת, אִזּוּ
וַיִּדְבֵר. מֵה זֶה וְהַגִּיד? אֵלֹא בְּכָל מְקוֹם
דְּבֵר שֶׁל חֻכְמָה הוּא, וְהִנֵּה פֶרְשׁוּיָהּ. כְּנַנְע
נִרְאָה לִי בַּבַּיִת. כְּנַנְע?! נַנְע הָיָה צָרִיךְ
לְהִיזוֹת! נִרְאָה לִי? יֵשׁ לִי הָיָה צָרִיךְ

וּבְדִין אֶתִּי כִּהְנָא, וַיִּרְמוּן בִּיתָא, וַיִּנְתְּצוּן לִיה
 אַבְנִין וְאֶעִין וְכֹלָא. פִּינּוּן דְּאִנְתְּצוּן
 וְאִתְדַכּוּן כֹּלָא, מִתְפַּרְכְּאן, בְּדִין פְּתִיב, (דברים
 ח) וּבְתִים טוֹבִים תִּבְנֶה וַיִּשְׁבֶּתָ. אֵלִין אֶקְרוּן
 טוֹבִים, דְּהָא קִדְמָאִי לָאו אֵינּוּן טוֹבִים, וְלָאו
 בְּכֹלָלָא דְקִדְוִשָׁה וְדַכּוּ וַיִּנְהוּ.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי בְּמָאִי מוֹקְמִינּוּן קְרָא
 דְּכִתְיב, (דברים ו) וּבְתִים מְלָאִים כָּל טוֹב אֲשֶׁר
 לֹא מְלֵאתָ. אִי רוּחַ מְסֻאָבָא שְׂרִיא בְּגוּוֹיָהּוּ הֵיךְ
 מְלָאִים כָּל טוֹב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְלָאִים כָּל טוֹב:
 בְּמָמוּנָא, בְּכֶסֶפָא, וּבְדִהְנָא, וּבְכֹלָא. פְּמָה דְאֵת
 אָמַר (בראשית מה) כִּי טוֹב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. וְאָמַר רַבִּי
 יְהוּדָה, וְהָא כָּל בְּתִי דְּמִצְרַאִי, מְלִיזִין חֲרָשִׁין וְטַעֲוִין
 הִוּוּ. אֵלָא בְּגִין עוֹתְרָא דְאַרְעָא אֲתִמַּר. אוֹף הָכִא
 בְּגִין עוֹתְרָא וּמְמוּנָא הוּא.

לשון הקודש

את הפסוק שכתוב, (שם ו) ובתים מלאים
 כל טוב אשר לא מלאת? אם רוח טמאה
 שורה בתוכם, איך מלאים כל טוב?
 אמר רבי אלעזר, מלאים כל טוב –
 בממון, בכסף ובזהב, ובכל, כמו
 שנאמר (בראשית מה) כי טוב כל ארץ
 מצרים. ואמר רבי יהודה, והנה כל בתי

לכהן, שדבר חכמה הוא.
 ואז בא הכהן, ופילול הבית, וינתצו לו
 האבנים והעצים והכל. פינן שנתצו
 וטהרו הכל, מתפרכים. אז פתוב (דברים ח)
 ובתים טובים תבנה וישבת. אלו
 נקראים טובים, שהרי הראשונים אינם
 טובים, ואינם בכלל של קדשה וטהרה.
 אמר רבי יהודה, אם כך, במה מפרשים